

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 186/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. A. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. R. S., D., vo veci namietaného porušenia práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. NO-2 T 58/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. A. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. marca 2009 doručená sťažnosť Mgr. A. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. NO-2 T 58/2000.

Zo sťažnosti vyplýva najmä, že: *«Na Okresnú prokuratúru v Dolnom Kubíne podal sťažovateľ (...) 17. 04. 1996 trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu*

krádeže (...) proti Ing. F. M. Obdobne bolo trestné oznámenie podané aj 19. 04. 1996 na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Námestove pod č. PZ 105/96 vo veci podozrenia z trestného činu krádeže (...). Obvodné oddelenie PZ v Námestove následne zaslalo spisový materiál na Okresnú prokuratúru v Dolnom Kubíne, kde bola vec vedená pod č. Pn 2088/96. Táto vec 22. 04. 1996 odstúpila Okresnému veliteľstvu PZ, Odboru justičnej polície. (...)

Dňa 26. 05. 1997 bola na Okresnú prokuratúru v Námestove podaná sťažnosť na prietáhy v konaní. Okresná prokuratúra v Námestove odpovedala na túto sťažnosť 03. 06. 1997 oznámením, v ktorom upovedomila sťažovateľa o tom, že na základe tejto urgency si vyžiada spisový materiál od Okresnej prokuratúry v Dolnom Kubíne. Vec bola následne 07. 10. 1997 odstúpená z dôvodu miestnej príslušnosti Okresnej prokuratúre v Námestove, kde bola vec vedená pod č. 2080/97 a tiež Okresnému úradu vyšetrovania PZ v Námestove. (...)

15. 10. 1997 podal vo veci vedenej na OP v Námestove pod č. Pn 2080/97 sťažovateľ vysvetlenie. Mgr. A. M. v tomto oznámení doplnil svoje skoršie trestné oznámenie. (...)

Dňa 17. 02. 2000 podal sťažovateľ opätovne trestné oznámenie na Ing. F. M. pre podozrenie zo spáchania t. č. podľa § 248, § 255, § 250 Trestného zákona na OÚV PZ v Námestove pod č. ČVS: OUV-17/NO-1999 FF. OÚV PZ v Námestove následne vec odložil, nakoľko podľa neho nešlo o podozrenie z trestného činu. Proti tomuto rozhodnutiu zo dňa 26. 04. 2000 sa sťažovateľ odvolal dňa 06. 05. 2000. Okresná prokuratúra v tejto sťažnosti rozhodla dňa 09. 08. 2000 tak, že zrušila uznesenie vyšetrovateľa OÚV PZ Námestovo ČVS: OÚV-17/No-2000 a prikázala, aby vyšetrovateľ PZ vo veci konal a rozhodol. (...)

Dňa 29. 05. 2000 bola podaná obžaloba na Ing. F. M. okresnou prokurátorkou na Okresný súd Námestovo, v zmysle ktorej obvinený Ing. F. M. (...) spáchal trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona. (...) Na základe tejto obžaloby podanej na Okresnom súde Námestovo bolo na tomto súde začaté konanie pod č. 2 T 58/2000. (...)

Dňa 22. 10. 2001 podal sťažovateľ ďalšie trestné oznámenie na OP Námestovo a následne aj žiadosť o preskúmanie oznámení dňa 11. 02. 2002. Na túto žiadosť reagovala krajská prokuratúra v Žiline, ktorá uznala niektoré časti podnetu za odôvodnené a dala pokyn na vykonanie preverovania a doplnenie preverovania, pričom o jeho výsledku mal rozhodnúť policajný orgán. (...)

Vzhľadom na svoje bezvýsledné snahy domôcť sa spravodlivosti cestou trestných oznámení v priebehu rokov 1996-2003, podal sťažovateľ dňa 15. 05. 2003 podnet na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a síce už po druhý krát po tom, čo 19. 10. 2001 podobnú sťažnosť na MV SR už podal. Toto podanie mu bolo vrátené spať s tým, aby sa obrátil na orgány prokuratúry, ktoré majú oprávnenie posudzovať postup orgánov činných v trestnom konaní. Vzhľadom na to, že v konaní dochádzalo od roku 2001 k zjavným prietahom, obrátil sa sťažovateľ na MV SR opätovne 15. 05. 2003. Týmto podaním sa zaoberal Úrad kontroly ministra vnútra SR, ktorý skonštatoval, že toto podanie nie je sťažnosťou podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach a Úrad kontroly ministra vnútra SR nie je príslušný na jeho vybavenie.

Mgr. A. M. sa následne obrátil na Úrad inšpekčnej služby PZ v Banskej Bystrici so sťažnosťou na postup prešetrenia svojich oznámení. Úrad inšpekčnej služby PZ postúpil vec na vybavenie Krajskej prokuratúre v Žiline s odôvodnením, že z obsahu sťažnosti nie je dané podozrenie zo spáchania trestného činu príslušníkom PZ a dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní vykonáva prokurátor.

Sekcia justičnej polície PZ sa taktiež vecou zaoberala so záverom, že pred začatím trestného stíhania je jediným orgánom oprávneným vykonávať dozor len prokurátor, ktorý jediný je oprávnený vydávať pokyny vyšetrovateľovi. (...)

V rovnakom čase sa sťažnosťou Mgr. M. zaoberala aj Okresná prokuratúra Námestovo, ktorá 18. 07. 2003 vec bez prijatia ďalších opatrení odložila. V auguste t. j. roku sa sťažnosťou zaoberala aj Krajská prokuratúra v Žiline, ktorej bola vec postúpená z Úradu inšpekčnej služby PZ v Banskej Bystrici, ktorá vo veci taktiež odmietla konať s odôvodnením, že podnet sťažovateľa nie je dôvodný. Taktiež Generálna prokuratúra SR nevyhovela sťažnosti a vec odložila s tým, že v postupe orgánov činných v trestnom konaní nedošlo k pochybeniu a nie je na mieste vybaviť vec inak, o čom 30. 09. 2003 oboznámila sťažovateľa. (...)

Okresný súd v Námestove 21. 05. 2004 rozhodol vo veci vedenej pod č. 5 T 58/2000 o oslobodení obvineného Ing. F. M. spod obžaloby. Proti tomuto rozhodnutiu sa odvolal okresný prokurátor. Okresný súd Žilina uznesením zo dňa 29. 12. 2004 rozhodol o vrátení veci okresnému súdu v Dolnom Kubíne na opätovné prerokovanie a rozhodnutie, a to z dôvodu, že uznal námietku prokurátora, že:

- súd nesprávne vyhodnotil dokazovanie,

- súd nesprávne označil poškodeného.

V následnom konaní Okresný súd v Dolnom Kubíne rozhodol o oslobodení Ing. F. M. spod obžaloby podanej naňho prokurátorom Okresnej prokuratúry v Námestove už v roku 2000! a to na základe podľa súdu nedostatočného preukázania skutočností namietaných prokurátorom. Prokurátor podal v zákonnej lehote opätovne odvolanie proti tomuto rozsudku a Krajský súd v Žiline dňa 10. 10. 2007 vec vrátil okresnému súdu. (...)

Dňa 23. 09. 2008 bolo vykonané hlavné pojednávanie vo veci vedenej na Okresnom súde v Dolnom Kubíne pod zn. NO-2T/58/2000, na ktorom boli vypočutí svedkovia, avšak toto bolo odročené na neurčito za účelom vyžiadania dôkazov a rozhodnutia o návrhu obhajcu na ustanovenie znalca. (...)

V následnom konaní Okresný súd v Dolnom Kubíne rozhodol rozsudkom NO 2T/58/2000 zo dňa 27. 01. 2009, (rozsudok nadobudol v ten istý deň právoplatnosť!) o oslobodení Ing. F. M. spod obžaloby podanej naňho prokurátorom Okresnej prokuratúry v Námestove už v roku 2000!

Z uvedeného sú zjavné značné prietahy v trestnom konaní, keďže od podania trestného oznámenia a až 27. 01. 2009 t. j. po viac než 13 rokov bolo rozhodnuté, ale podľa názoru sťažovateľa nebolo spravodlivosti učinené zadosť.

Taktiež tým, že konaním obžalovaného - z vyššie uvedených dôvodov bola spôsobená škoda spoločnosti U. k. s. a táto následne nebola schopná splácať svoje záväzky a bol na ňu uvalený konkurz. Z dôvodu, že bol na spoločnosť uvalený konkurz, bolo sťažovateľovi sťažené resp. neumožnené vstupovať do konania ako poškodenému, aj napriek tomu, že ako komplementár spoločnosti, ručí za záväzky spoločnosti svojím majetkom. Taktiež správca resp. správcovia konkurznej podstaty úpadcu U. k. s nevykonali počas konania potrebné úkony na preukázanie oprávnenosti tvrdení, sťažovateľa. Počas dokazovania sa postrácali doklady na katastrálnom úrade v NO, taktiež na Obchodnom registri v Ž. Sťažovateľ je toho názoru, že aj touto skutočnosťou keď nemohol vstupovať do konania ako účastník - poškodený, ale len ako svedok bol ukrátený na svojich právach!

Tieto uvedené skutočnosti spôsobili vznik právnej neistoty u sťažovateľa, čím dochádza k porušeniu jeho práv na spravodlivé prejednanie veci a na prejednanie veci bez zbytočných prietahov. Navyiac tento stav ovplyvnil nielen postavenie sťažovateľa, ale aj veriteľov spoločnosti a znemožnil spravodlivé ukončenie ďalších konaní súvisiacich s týmto trestným činom. Spory o náhradu škody ani nezačali, pretože sťažovateľ ani nemal aktívnu

legitimáciu takýto návrh podať! Keby sa teraz takýto návrh podal, všetky nároky sú premlčané. Tým že sa počas tak dlhého obdobia nedokázalo vyšetrenie ukončiť a preukázať vinu bolo znemožnené sťažovateľom preukázať pravdu a dovoliť sa spravodlivosti v iných konaniach občianskoprávných a obchodných, ktoré sú naviazané na tento prípad a úzko s ním súvisia! (...)

Vo všetkých týchto prípadoch sa skutkový stav odvíja od skutočnosti, že bola trestným činom spôsobená škoda, o možnosti preukazovania dôkazov, nemožnosti vstupovať do konania ako účastník, a následne povinnosti sťažovateľa, kedy ako fyzická osoba, alebo komplementár právnickej osoby, musel plniť záväzky za spoločnosť U., pretože spoločnosť nebola schopná si plniť záväzky z dôvodu vyššie uvedeného trestného činu a sním spojenými následkami.

Spoločnosť bola daná do konkurzu a taktiež následne bolo znemožnené sťažovateľovi zasahovať do rôznych konaní, z dôvodu, že už konal správca a nie štatutárny zástupca! Sťažovateľovi tak vznikla niekoľkomiliónová škoda, ktorú vyčísl'oval v samotnom trestnom konaní! (...)

Z vyššie uvedených dôvodov sťažovateľ namieta porušenie práv na súdnu a inú právnu ochranu, konkrétne čl. 48 ods. 2 Ústavy SR: „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.“

Rovnako namieta porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách: „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch, alebo akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený“ (...).

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ z dôvodu, pretrvávajúcich prieťahov v súdnom konaní pociťoval nepravosť a nespravodlivosť zo strany súdov a preto sťažovateľ požaduje v dôsledku 13 rokov trvajúceho vyšetrenia a následného súdneho konania a na základe neodôvodnených pretrvávajúcich prieťahov v predmetnom konaní v súlade s čl. 127 ods. 3, Ústavy SR a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde priznanie finančného zadosťučinenia ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Ako vyplýva z doterajšej judikatúry US SR, ústavné právo na prerokovanie bez zbytočných

prieťahov sa zásadne naplní, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (II.ÚS 26/1995).

Sťažovateľ následkom tohto sporu, a stresom počas konania spoznal nespravodlivosť a nezáujem štátnych orgánov a súdov konať a spravodlivo rozhodovať. (...)

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v tejto sťažnosti, sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR po predbežnom prerokovaní sťažnosti vyniesol toto:

Ústavný súd začína konanie o porušení práva sťažovateľa Mgr. M. A. (...) na spravodlivé prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov upravenej v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu v Dolnom Kubíne pod sp. zn. 4C/595/1994.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 66 666 € ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, ktorú sú povinní zaplatiť porušovatelia pomerne podľa zavinenia prieťahov!

Sťažovateľom sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je povinný vyplatiť Okresný súd v Dolnom Kubíne a to na účet JUDr. R. S. (...)»

Právny zástupca sťažovateľa podaním doručeným ústavnému súdu 11. mája 2009 opravil petit sťažnosti v časti označenia namietaného konania takto:

„Ústavný súd začína konanie o porušení práva sťažovateľa Mgr. M. A. (...), ktoré bolo porušené postupom Okresného súdu v Dolnom Kubíne pod sp. zn.: NO 2 T/58/2000.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, u ktorého sa predpokladá znalosť judikatúry ústavného súdu. Preto v danom prípade ústavný súd posudzoval sťažnosť sťažovateľa v rozsahu uvádzanom v petite tejto sťažnosti (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 104/08, IV. ÚS 135/08).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. NO-2 T 58/2000.

1. Z obsahu odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vidí v postupe okresného súdu v označenom konaní predovšetkým porušenie svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

Zo sťažnosti a z jej príloh je evidentné, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. NO-2 T 58/2000 sťažovateľ nebol obvineným ani poškodeným. Už z obžaloby Okresnej prokuratúry Námestovo (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pv 256/99-30 z 20. mája 2000 podanej Okresnému súdu Námestovo 29. mája 2000 vyplýva, že sťažovateľ bol v uvedenej trestnej veci v postavení svedka, a nie poškodeného. V tom čase bol za poškodeného označený JUDr. K. M. – správca konkurznej podstaty spoločnosti U., k. s., Námestovo. Taktiež z odôvodnenia konečného rozsudku okresného súdu č. k. NO-2 T 58/2000-328 z 27. januára 2009 vyplýva, že „Mgr. A. M. bol pred súdom vypočutý v pozícii svedka (...), nakoľko komanditná spoločnosť U. vstúpila do konkurzu a správcom konkurznej spoločnosti je JUDr. M. G.“.

Z formálnoprávneho hľadiska sťažovateľ teda nemôže disponovať základnými právami a slobodami zaručenými poškodenému ako strane v konaní pre uvedené súdne konanie a v čase, keď bola ústavnému súdu doručená jeho sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, bol na jej podanie osobou zjavne neoprávnenou.

Článok 6 ods. 1 dohovoru (obdobne ako čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľ v texte odôvodnenia sťažnosti namietal) poskytuje ochranu pred porušením práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (resp. základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov) v konaní pred súdom len jeho účastníkovi [resp. v trestnom konaní tiež poškodenému, ako strane v konaní pred súdom v zmysle ustanovení § 12 ods. 6 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom - Trestný poriadok účinný do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) aplikovaný na daný prípad], pretože len vo vzťahu k nemu sa plní účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (obdobne II. ÚS 10/01, I. ÚS 55/02).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej namietal porušenie práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj tým, že „nemohol vstupovať do konania ako účastník – poškodený, ale len ako svedok“.

Podľa § 43 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda, alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody.

Ako už bolo v bode 1 tohto odôvodnenia uvedené, sťažovateľ už pri podaní obžaloby v máji 2000 nevystupoval v konaní ako poškodený, ale ako svedok. Navyše, v sťažnosti pred ústavným súdom žiadnym spôsobom neargumentoval, že by k zmene jeho procesného postavenia v trestnom konaní došlo v rozpore s Trestným poriadkom, ktorý upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu, prípadne s iným právnym predpisom.

Zo sťažnosti a z jej príloh, ktoré sťažovateľ predložil, považoval ústavný súd za dostatočne preukázané, že až do právoplatného skončenia trestného konania okresný súd (ale aj orgány činné v prípravnom konaní) vychádzali zo skutočnosti, že škoda, ktorá mala trestným činom vzniknúť, bola spôsobená spoločnosťou U., k. s., N. V roku 1999 bol na túto spoločnosť vyhlásený konkurz. Do jeho vyhlásenia spoločnosť zastupoval jej štatutárny orgán, ktorým bol sťažovateľ. Po vyhlásení konkurzu uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 51-24 k 252/97 z 2. februára 1999, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. februára 1999, ju v trestnom konaní ako poškodenú zastupoval správca konkurznej podstaty.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, ktorí sú na to oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby, zakladacou listinou alebo zákonom (štatutárne orgány).

Podľa § 21 ods. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov za právnickú osobu koná štatutárny orgán, ak štatutárny orgán tvorí

viacero fyzických osôb, koná za právnickú osobu jeho predseda, prípadne jeho člen, ktorý tým bol poverený.

Účinkom vyhlásenia konkurzu podľa § 14 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“), ktorý bol účinný v čase vyhlásenia konkurzu na poškodenú spoločnosť, je, že oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty, prechádzajú na správcu konkurznej podstaty. Podľa § 14 ods. 1 písm. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní správca je oprávnený robiť za úpadcu právne úkony, ku ktorým dochádza pri prevádzke podniku. Podľa § 14 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a vyrovnaní súdne a iné konania podľa osobitného predpisu, ktoré sa týkajú majetku patriaceho do konkurznej podstaty, alebo konania o nárokoch, ktoré majú byť uspokojené z tohto majetku, možno začať na návrh správcu alebo podaním návrhu proti správcovi.

Neskôr bol zákon o konkurze a vyrovnaní zrušený zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), podľa ktorého (v znení neskorších predpisov) správcu v konkurznom konaní ustanovuje súd uznesením (§ 40 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Podľa § 44 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca pritom koná v mene a na účet úpadcu. Podľa § 40 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii správca počas konkurzu vykonáva správu majetku podliehajúceho konkurzu, speňažuje majetok podliehajúci konkurzu a z výťažku zo speňaženia tohto majetku v súlade s týmto zákonom uspokojuje veriteľov úpadcu a vykonáva aj ďalšie práva a povinnosti v priebehu konkurzu v súlade s týmto zákonom.

Z citovaných zákonných ustanovení je teda evidentné, že ak okresný súd v napadnutom konaní konal ako s poškodenou stranou so spoločnosťou U., k. s., N., v zastúpení správcom konkurznej podstaty postupoval v súlade s relevantnou právnou úpravou.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je zrejmé, že medzi namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie zaručeným v čl. 6 ods. 1 dohovoru a označeným postupom okresného súdu absentuje akákoľvek príčinná súvislosť, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších požiadavkách sťažovateľa (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov právneho zastúpenia), ktoré je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2009